

Beie, som ere 10 ligestillede Officerer, men der kommer 10 Officerer til Beie, hvoraf den ene er stillet efter den anden, og man vil derfor have overordentlig let ved at finde den, der er ældst i Tjenesten. Det ærede Medlem mente imidlertid, at det vilde være overordentlig vanskeligt, naar der blot handlede om Menige, og det skal jeg villig indrømme. Naar paa een Dag 100 Mand skulle indføres i Tjenesten, vil det være vanskeligt at sige hvilken af dem, der er den ældste, — man kunde til Nød tage deres Votdrækningsnummer, saa havde man dog Noget at gaa efter, — men man kommer slet ikke i det Tilfælde, som det ærede Medlem omtalte. At det ærede Medlem har taget feil i saa Henseende, tror jeg er begrundet i, at det ærede Medlem ikke med tilstrækkelig Opmærksomhed har gennemlæst Paragrafen. Der staar i andet Affnit: „Kan i saadanne Tilfælde ingen Hovedmand udfindes, og Krigsmænd af forskellige Tjenestklasser eller Tjenestegrader have deltaget i Forbrydelsen, skal den af Deltagerne, der har den høieste Klasse eller Grad, og hvis denne er fælles for flere, da den af dem, der som ældst af Tjenestalder er de Voriges Overmand, straffes som Hovedmand“. Der er altsaa ikke Spørgsmaal om denne Bestemmelses Anvendelse, naar der ubelukkende er Tale om Menige. Med Hensyn til § 55 udtalte det ærede Medlem sig saavel, mod Paragrafens Bestemmelser som imod det stillede Vædringsforslag, idet det ærede Medlem mente, det var vigtigt at straffe naanlig Underkorporaler haardere end de Menige. Anvendelse af Bestillings Fortabelse er imidlertid hverken efter Paragrafen eller efter Vædringsforslaget udelukket for Underkorporalernes Vedkommende, men der er ved Siden af Bestillings Fortabelse for Underofficerer sat en Bestemmelse om, at man kan anvende en anden Straffart. Den Straf, der er sat, er strengere end den, en Menig vilde blive idømt, men det er ganske naturligt; det følger af hele Manden i det militære Vædringsværk, at den Overordnede bliver straffet haardere end den Underordnede.

Ordføreren (Lassen): Jeg tager kun Ordet for at gjøre et Par korte Bemærkninger, dels i Anledning af hvad der er fremkommet med Hensyn til Vædringsforslaget til § 47 og dels i Anledning af, hvad der er fremkommet med Hensyn til Vædringsforslaget til § 50, eller rettere sagt med Hensyn til den Affattelse af Paragrafen, som jeg tror, vi bør fastholde. Jeg maa tilstaa, at jeg for en stor Del har glemt den egentlige systematiske Del af Jurisprudensen og de juridiske Termini, som bruges i Kollegierne. Jeg kunde dem i sin Tid, da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) underviste mig, men siden har jeg glemt en hel Del af dem. Jeg tror dog, at jeg ikke tager feil, naar jeg siger,

at Deltager i en Forbrydelse baade er Hovedmanden og den Underordnede, og naar Udtrykket „Deltager“ netop bruges her, er det korrekt, fordi det med Nødvendighed forudsætter, at Forbrydelsen maa udføres af flere. Der er flere Deltagere, og navnlig er der En, som staar bagved og giver Befaling, og som aabenbart maa betegnes som den psykologiske Hovedsaag; saaledes kaldte vi ham i den Tid, jeg læste med det ærede Medlem. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem og jeg ere saa uenige med Hensyn til Forslaaelsen af § 47, som vi ere med Hensyn til den Redaktion, der findes i Udkastet, og den, som vi have foreslaaet. Hvad jeg vil har villet værgge imod, er kun det, at man skulde kunne bruge § 47 som en Paragraf, hvoraf man kunde udlede den Regel, at den Militære ubetinget, selv om han havde en vis Formodning om, at der tilfattedes en Forbrydelse, skulde udføre den Handling, som blev ham paalagt; det staar der ikke et Ord om. Der staar, at han kan blive straffri, naar han ikke har haft nogen Formodning om Forbrydelsen, men der staar ikke, at han skal udføre Handlingen, selv om han har en Formodning om, at der tilfattedes en Forbrydelse. Jeg tror, at den Redaktion, som vi have foreslaaet, er hensigtsmæssig, naar der tages Hensyn til, at dette Lovforslag sandsynligvis, naar det udkommer i Lovstiftelse, vil blive exciperet paa forskjellig Maade, at der vil blive foretaget Uddrag af Paragrafer, som ville blive oplæste for de Menige. Jeg antager nemlig, det vil være umuligt, at Noget vil falde paa at oplæse den hele Straffelov for de Menige og at forsøge paa at sætte dem ind i det temmelig komplicerede System, som her hersker. Jeg tror derimod, at der vil blive gjort Uddrag, som ville blive oplæste for de Menige, og at der vil blive lavet en Slags Haandbog for de Militære. — Hvad Drukkenstaben angaar, vil jeg sige til det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), at det var et udmærket Foredrag, han holdt, og at det vilde have passet fortraffeligt, hvis det havde været en borgerlig Straffelov, her var under Forhandling; men da det ikke er borgerlige Forbrydelser, hvorom her tales, men Lovforslaget dreier sig om de militære Tjenestpligter, passede det overordentlig slet. Han kom jo ogsaa selv til det sørgelige Resultat, at hvis han vilde foreskrive en søregen Straf for Drukkenstaben, maatte denne Straf variere fra Fængsel i laveste Grad til Dødsstraf (Klein: Det har jeg ikke talt om!) Dette Resultat maatte det ærede Medlem acceptere lige overfor den ærede Krigsministeres Paavisning af, at hvis en Soldat paa en udsat Post drak sig fuld, og derved udsatte Armeen og Landet for aabenbar Fare, vilde han være underkastet en Bestemmelse, som, hvis jeg ikke tager feil, foreskriver Dødsstraf. Han vilde da ikke blive straffet, fordi han havde overtraadt sin Pligt, men fordi han havde drukket sig fuld,